

[Poul Dam.]

mer, det er måske kun et mindretal af kommunerne, det rammer, men efterhånden, i løbet af nogle år, vil i hvert fald et meget stort antal kommuner omkring de større bysamfund blive udviklingskommuner, som vil mærke det voldsomme pres, som staten altså intet eller næsten intet gør for at afhjælpe.

Jeg bemærkede, at fru Grethe Phillip rettede en venlig henstilling til regeringen om at huske på, at der var nogle kommuner, der havde det værre end andre. Det var meget smukt, og vi håber, at de milde ord nåede frem. Milde ord virker jo undertiden meget stærkt. I dette tilfælde er der i hvert fald grund til, at de skal gøre det, for der er realiteter i sagen.

Ved sidste års finanslovdebater berørte jeg et emne, som jeg nok tror det er nødvendigt at sige lidt om igen, nemlig spørgsmålet om, hvor ansvaret egentlig ligger for fordelingen af det offentliges midler. Det er som bekendt sådan, at finansministeriet er en slags overministerium, som ikke alene har det almindelige finansielle, økonomiske overblik, men som også er besat med overmennesker, der er i stand til at skønne over, om bevillingsansøgninger fra de enkelte ministerier er rimelige og retfærdige. Et aktstykke til finansudvalget slutter som bekendt med de magiske ord: Finansministeriets tilslutning foreligger, og det er jo godt. En gang i mellem har man en lille smule fornemmelsen af, at finansministeriet måske har lidt for meget finansiell forstand og lidt for lidt forstand på, hvad det drejer sig om i den enkelte sag. Men det får nu være.

Der lægges nogle budgetteringsrammer, der lægges nogle personalelofter, som vi alle ved, og ud fra dette planlægger man så alting. Det er smukt og nydeligt, men hvem er det egentlig, der lægger disse budgetteringsrammer, hvem er det, der lægger disse personalelofter? Hvilken mulighed har f. eks. folketingset eller finansudvalget for at tage stilling til disse ting, for at vurdere den baggrund, der findes for rammerne? Er det ikke sådan, at man her får en fuldbyrdet kendsgerning, hvor man kan sige: nå, og rette på nogle detaljer her og dér, men i virkeligheden er det finansministeren og finansministerens embedsmænd, som har

smidt nogle rammer hen til os på en eller anden måde, og dem må vi så acceptere. Hele prioriteringsopgaven er, så vidt jeg kan se, de facto taget ud af folketingets hænder, ligegyldigt hvor meget man taler om, at denne prioritering er så vigtig. Naturligvis kan man sige, at det er regeringens ansvar, og at vi eller i hvert fald et tilstrækkeligt flertal af os har tillid til regeringen, og så bliver spørgsmålet en sag mellem regeringen og dens flertalspartier, men er det egentlig helt tilfredsstillende, at det gøres på den måde?

Det gælder altså tallene for det kommende år, men det gælder vel også planlægningen for de kommende år. Vi får nogle tal, og spørgsmålet er: i hvilken grad fanger de, i hvilken grad fanger bordet, hvem er det, der har bestemt den kontrakt, der skal spilles efter? Ja, det er ikke finansudvalget, og det er ikke folketingset. Det er en eller anden grå instans — ikke et ondt ord om regeringen i denne sammenhæng — en eller anden grå instans, som man måske knap nok kan få fat på her i salen. Vi ved ikke rigtig, hvad det er, der sker, vi ved ikke rigtig, hvem det er, der planlægger; det eneste, vi med sikkerhed ved, er, at det er ikke folketingset.

I forbindelse med planlægningen er der naturligvis grund til at bemærke sig de udtalelser, som finansministeren er kommet med om det manglende overblik, som kunne konstateres i forbindelse med de reformer, som er blevet gennemført i 1960'erne, og som nu skal betales. Det er rigtigt, at det var sådan, og man kan meget beklage det. Man kan måske også her henvise til den beretning fra statsrevisorerne, som for nylig er kommet til folketingset, hvor sammenhængen mellem anlægsudgifter og driftsudgifter er blevet belyst, og hvor man jo også ser, at en række udgifter er trukket med, som man egentlig ikke havde forudset, da sagen var til behandling i første omgang.

En forklaring på, at det er sådan, skal nok findes i det politiske system som helhed. Der har nok i visse situationer været så lidt samarbejdsvilje mellem partierne og en så hæmningsløs konkurrence eller angst for, at andre skulle stjæle billedet fra én selv, at man gik med til noget, man egentlig havde en dårlig samvittighed af, at man lavede nogle hovedkulds kompromiser, som